

רינה גנור וישראל פוליאקוב ב"רפני מחר"
מה יש להתבייש?

אמיתי. הבמאי הוא לא אלוהים. הוא לא רואה הכל. הוא רואה רק מה שאדם רואה. והוא מניח הנחה נכונה שאנשים מתגלים מתוך יחסים שהם מקיימים עם האחרים. משפחה שבאה לבקר את הווג, מגלה אור תו מכל מיני זוויות אחרות. והביקור של המשפחה הווג, המביאה איתה גם ילד קטן הדומה יותר למיפלטת מאשר לילד, הופך לדבר מזוויץ, מלא שינאה. כולם רבים עם כולם, מקללים את כולם, שונאים את כולם. האורחים את המארחים, המארחים את האורחים. וכל זה, וכולם את הילד, וכל בעל את אשתו, והדבר היחיד הנראה שם בלי שינאה זה כמה מבטיחותה בין המארחת לאחד האורחים.

והאורחים האלה מסבירים, שוב, יותר בדרך של אווירה מאשר בצורה ממשית. היחסים בין בני הווג. והסוף הוא הדבר הנורא ביותר בכל הטרט. שוב גאות. הבית עוד בודד יותר ממה שהיה. האשה איננה. הבעל השתגע. הוא יושב על צוק, והוא בוכה. "אגנס, איפה את?" הוא שואל. מי זאת אגנס? איזו אשה שהיתה פעם? הוא לא אוהב אותה. זה ברור. הוא לא דיבר עליה אף פעם. ופתאום, כשהוא נשאר לבד, בתוך הגאות, מטרף, הוא זוכר פתאום איזו אגנס רחוקה. נשכחת. שהיתה לו פעם. ועכשיו אין לו שום דבר.

אמנות

האוויר

מכירות לאינספקטור סטריינג' תמר, תל אביב: ארצות הברית) אל תשאלו מה קורה שם, כי זה סוד. אף אחד לא יודע. אפשר לשאול, אולי, מדוע הנרי סיל' בה מסתכל לכל מיני מקומות במין עיני צפרדע דלוחות כאלה. אבל אין לזה תשובה. מה הוא רוצה מהאנשים שרצחו את בנו, מדוע הם רצחו את בנו, מה הוא עשה להם ומה הם עשו לו. לא רק שאין על זה תשובה, אין על זה גם שאלות. עד כדי כך זה לא מעניין.

השאלה היחידה היא מדוע הבן-אדם לא קם בהתחלת הסרט ועוזב את האולם. הי- תשובה: סרט אמנם אין שם. אבל מיוזג אוויר גהורר יש.

יומן החדשות

★ הסרט חמישה ימים בסני כבר עומד להיות מוקרן, ואת הסצינה האחרונה שלו, מסיבה בדיסקוטק, גמרו לצלם רק החודש. כל-כך למה? משום שכשכל הצוות היה בארץ, הלך הבמאי לחפש דיסקוטק מתאים לצילומים. הוא הגיע לפרדריקה, עליה הש- לום, ומצא שהמקום נראה סנובי מדי. הוא הלך למנדי, עליה השלום, ומצא שהמקום צפוף יקטן מדי. הוא כבר ויתר על כל הסצינה הזאת, אבל בזמן עריכת הסרט התברר לו שאי אפשר בלעדיו. לכן הוא מצא דיסקוטק ברומא, בדיוק לפי כל הדרי- שות שלו, הגדול המתאים, הסנוביות המת- אימה, הוא אסף מהר גם כמה רומאיות מהרחובות הסמוכים, והסצינה הוכנסה לתוך הסרט הישראלי.

★ העיירה של מי יותר יפה, של רינה גנור או של בעלה, ישראל פוליאקוב? אפשר יהיה לברר את הבעיה הזאת בבירור, כשיוקרן הסרט המשותף שלהם לפני מחר. רואים שם את שניהם, זה מול זה וזה ליד זה, עירומים כל אחד לפי דרכו. הם לא מתביישים. "בשכילנו זה לא חדש. והצופים בטח כבר ראו דברים כאלה. אז מה יש להתבייש?"

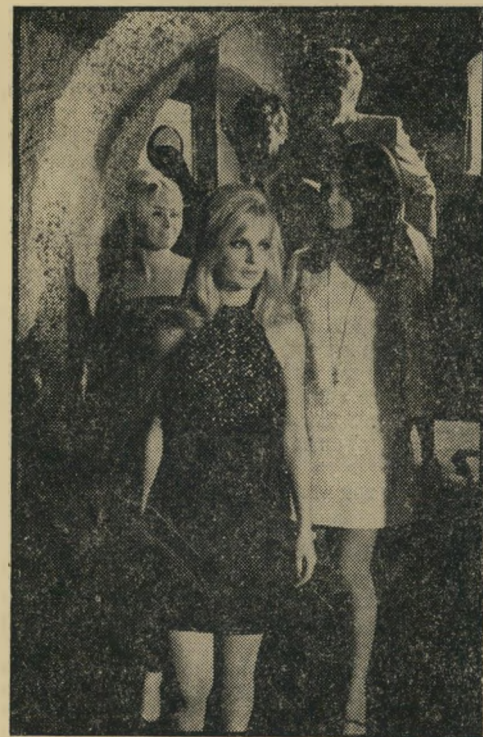
מסתכל בחפצים שנשארו מאותו חבר. משי- קפיים שבורים. שעון. מטפחת. רגע מהיר. מבט לא יותר. אחר כך הוא ממשיך לחכות. הוא לא מסור- גל ליותר מזה. וזו שוב הגדולה של הסרט. כל מה שי- מחוץ לו כל כך חזק וכל כך ממלא אותו, ומה שניתן בו, זה רק רמזים וקטעים, ש- הצופה משלים אותם במוחו ובדמיונו. הגנגסטר, המגיע לטירה הבודדת, כאילו מאיר ומסביר את היחסים בין האשה הצעיר- רה והיפה (פרנסואז דורליאק) לבין בעלה העלוב, המזדקן. בעיניו כאילו מציצים אל חיי הווג, ורואים שוב, רק פרטים, רסיסים של תמונות. היא מאפרת אותו כמו אשה. מלבישה אותו בכותונת לילה. והוא לא מת- נגד.

הוא רוצה לאכול. כל מה שיש בבית זה רק ביצים וביצים. בכל מקום ביצים. כבר קר היא הלכה עם אורח צעיר לצוד סרטנים. היא באה עם סל ריק. הגנגסטר ראה מה היא עשתה שם בחולות עם אותו בחור. אין שום רמז לכך שהבעל יודע על זה. אבל מנחשים שהוא יודע.

הוא כועס. הוא לא בדיוק מקנא. וגם לא ברור אם הוא כועס על הסרטנים שאינם, או על מה שהיא עשתה תחת לצוד אותם. אין כאן שום אהבה. שום יחסים. שום מילה טובה. בפעם היחידה בה הוא מספר לגנגסטר (דוקא לגנגסטר שלא מעוניין בכלל לשמוע) שהוא אוהב אותה, לא מאמינים לו. המילים בסרט לא באות להסביר את הי- אנשים. להיפך. האנשים מתבטאים באוסף הי- פעולות שלהם. והמילים לעיתים קרובות אינן נכונות.

הגנגסטר לא רק מציץ אל האנשים הללו, אלא גם גורם להם להתבטא, לגלות את הי- שינאה שלהם האחד אל השני, ואל עצמם, ואל החיים שלהם.

כל אדם המופיע בסרט מוסיף עוד צדדים לדמויות. וזו עוד סיבה לכך שהסרט כל-כך

איטלקיות בדיסקוטק ברומא
איפה אפשר לחפש?

נגד קשקשים

★ מונע נשירת שער

★ מחזק את השורשים

★ ממריץ גידול השער

tayalysin

חוצר איכות של העבודות

אחרי שמדינות ערב קיבלו את החלטת מועצת הבטחון מיום 22.11.67 כבר מזמן אני שואל:

"על מה אנו נלחמים עכשיו? על מה נופלים חיילינו עכשיו?"

על יסוד מה קובעים אצלנו שקבלת דרישות ישראל (מו"מ ישר, חוזה- שלום חתום וכו') עלידי הערבים תביא את השלום יותר מהר מאשר קבלת החלטות האו"ם עלידי מדינת-ישראל? ...

ד"ר שמעון שרשבסקי, ירושלים
רח' בן יהודה 29

מכתב גלוי אל ראש הממשלה

ואל שר החוץ

מדינת-ישראל, כידוע, חברה באו"ם בעלת זכויות מסו- יימות וחובות מסויימות, בהתאם לתקנון האו"ם, הצירטר.

מה הן המסקנות שאתם מוציאים מן העובדה הזאת בשביל המדיניות הישראלית? מה היא עמדתכם כלפי מוסדות האו"ם (העצרת הכללית, מועצת הבטחון וכו')?

אשר אורון, ירושלים, בית הכרם
ת.ד. 7475

תלוש הנחה

לספרו של אורי אבנרי

מלחמת היום השביעי

(כוחו יפה עד 31.7.69)

נא לשלוח לי _____ טפסים של הספר "מלחמת היום

השביעי", במחיר מיוחד של 7 ל"י הספר.

אני מצרף סך _____ ל"י.

השם: _____

הכתובת: _____